

Annette Just (FP):

Nu har vi altså en forespørgsel til statsministeren om FN's kvindekonference i Beijing, og så lyttede jeg med spænding efter, hvad statsministeren ville sige om det.

Statsministeren brugte mange og fine og lange ord på at fortælle om det danske arbejdsmarkedssystem og ligestillingen, og hvor langt det var kommet, men egentlig talte ikke særlig mange, for ikke at sige slet ikke nogen ord om, hvad statsministerens opfattelse var af, hvad der skulle ske i Beijing.

Det overlod han til andre ministre, og der var dog én, der var så ærlig at sige – det var socialministeren – at det her bl.a. var en kamp imod de katolske og de muslimske lande, reaktionære lande, hvor vi skal sikre kvindernes rettigheder.

Er det virkelig det, vi taler om? Er det det, som vi som danske parlamentarikere skal tage til Beijing og sige? Eller er det at give muligheder til kvinder over hele verden, muligheder for, at de kan uddanne sig, at de kan lære at læse og skrive, således at de selv kan rejse sig, selv kan kæmpe for deres rettigheder?

Jeg har også hørt utrolig mange fine, gode taler om alt det, der er blevet vedtaget på tidligere konferencer, dog med den lille malurt, at alle har måttet erkende, at det ikke rigtig er lykkedes at føre det ud i livet.

Er tiden så ikke inde til, at vi her i Danmark som kvinder siger: Hør, venner, det her duer ikke – vi kan ikke blive ved med at lave fine tekster og få dem vedtaget og bagefter måtte konstatere, at de duede bare ikke?

Hvis vi skal gøre noget, skal vi gøre det enkelt. Så skal der virkelig være behov for det, de skal kunne bruge det til noget. Dem, som jeg har lyttet til og lært mest af, er i virkeligheden kvinder fra ulandene.

Og hvad er det, de har sagt?

De har sagt: Vi ønsker ikke en kamp om ligestilling her og nu, vi ønsker ikke kønskvotering, vi ønsker ikke alle de fine ord, nej, vi ønsker mulighed for at lære, basisuddannelse til alle de unge piger såvel som de unge kvinder selvfølgelig, at de lærer at læse og skrive, at de får basis for selv at udvikle sig, for at være med til at udvikle landet og kulturen og på den måde kæmpe sig frem til vores stade, hvis man nu skulle synes, at det danske system er så glørværdigt.

Fru Ingrid Rasmussen fra Socialdemokratiet var inde på noget af det ved at sige, at der er tale om holdningsændringer. Det er holdningerne,

vi skal påvirke. Men jeg må nok erkende, at Fremskridtspartiet og jeg er enige om, at den fine motiverede dagsorden, som alle andre partier end Fremskridtspartiet har været med til at foreslå, ikke siger en lyd om det, men bliver ved med at køre på overfladen med fine og dyre ord, som reelt, tror jeg, ikke kan bruges af nogen af de kvinder, som man i virkeligheden gerne ville være med til at hjælpe.

Det er hverken et dansk initiativ eller et nordisk eller europæisk initiativ, der kan presse de lande, de kvinder til at gøre en ekstra indsats. Det, vi kan gøre, er selvfølgelig at sige: Lad os støtte dem, hvor der er basis, nødvendighed, hvor vi kan, men vi skal ikke pålægge dem, at de skal lave om på århundreders traditioner fra dag til dag, det vil være at skyde langt over målet, og det vil ende med de samme flokler, som der har været i alle de tidligere fine resolutioner.

Jeg ønsker ikke, at kvindekonferencen i Beijing skal blive en ligegyldighed. Jeg ønsker ikke, at det skal være noget, som kineserne bagefter blot ser på og siger: Nå, og hvad så? Jeg ønsker, at vi fra dansk side, fra nordisk side, fra europæisk side, fra hele verdens side prøver at sætte fokus på nogle af de ting, der sker i Kina.

Fru Hanne Severinsen var ganske kort inde på det, der er sket i Tibet, hvor man tvangssteriliserer alle de kvinder, man kan få fat i, bare de er tibetanere, for det er jo en måde at sikre, at der ikke bliver flere af den slags. Det kan vi selvfølgelig komme med. Men det, der er væsentligt for hele den globale udvikling, det er uddannelse, basisuddannelse, at give lige muligheder.

Og så er det nok på høje tid, at vi holder op med at tale om kvinder som værende noget ganske specielt. Kvinder er mennesker og skal respekteres som sådan. Det er basis. Det er det, vi skal gå frem på.

Derfor ønsker Fremskridtspartiet altså ikke fine tekster, som ingen virkning vil få, men vi ønsker noget fornuftigt, som kan bruges, og derfor har vi lavet følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Idet Folketinget med tilfredshed konstaterer forskellen mellem de to køn, opfordres regeringen til

– at sikre brugen af menneskerettigheder såvel for kvinder som for mænd, således at det